

Allah'a karşı temiz ve samîmi mehabbetinin ifadeleridir.

Ebu'l-Huseyn En-Nürî (v. 295/907) bir defasında Semnûn'a, mehabbet hakkındaki görüşünü sormuştu. Bunun üzerine Semnûn ona : «Allah'ın sana karşı mehabbetini mi yoksa senin Allah'a karşı mehabbetini mi soruyorsun? demiş, en-Nürî'nin «Allah'ın bana karşı mehabbetini soruyordum» demesi üzerine şunları söylemişti : «**Melekler bile bunu işitmeğe dayanamazlar, sen nasıl dinleyebilirsin? Dün Hızır aleyhisselâmla görüşüm. Melekler sözümü dinliyor ve beğeniyorlardı. Allah teâlâ'da işitti de beni azarlamadı; azarlasaydı dilim tutulurdu.**» (38). **İbrâhim b. Fâtik** anlatıyor: Semnûn'u mescidte mehabbet hakkında konuşurken dinlemiştim. Birdenbire küçük bir kuş geldi, ona yavaş yavaş yaklaştı ve eline kondu. Sonra gagasıyla, kan akıncaya kadar yere vurdu ve ruhunu teslim etti» (39).

Ancak o, bu mehabbet anlayışını samîmi ve faâl bir dindârâne hayatla birlikte götürmekteydi. Virdi, hergün 500 rekât namaza varmaktaydı (40). **Ebû Ahmed el-Kalânisi'**nin bizzat kendisinin de şahid olduğu bir hadiseye göre, zengin adamın biri fakirlere kırk bin dirhem dağıtmıştı. Bunu gören Semnûn, Ebû Ahmed el-Kalânisi'ye : «Bu kimsenin dağıttığı şeylere ne dersin? Biz bunu yapamayız, gel namaz kılabileceğimiz bir yere gidelim ve her dirhem başına bir rekât namaz kılalım» demişti. Bunun üzerine birlikte Medâin'e gitmişler ve orada kırkbin rekât namaz kılmışlardı (41). **el-Hasan b. Zar'ân**, bir defasında Semnûn'un yanına girmiş onu ağlar halde bulmuştu. Bir saat kadar beklemiş, öğle vakti gelince «ezan okundu» demiş, Semnûn kalkıp namazını kılmış ve tekrar ağlamaya başlamış. Bir saat daha geçince sebebini sorduğu zaman şu cevabı almış: İçime bir düşünce girdi, Allah sanki bana: «Nasıl-sın?» diyordu. Ben de: «Ey Allah'ım, beni benden daha iyi bildiğin halde mi soruyorsun?» dedim. «Ben nasıl olduğumu bilseydim, ben olmazdım...» (42).

DEVİRİNDE, yalancılığı ve dedikoduculuğu ile tanınmış olan **Gulâm el-Hafî'**in (v. 275/888) şerrinden kurtulamamış olan Semnûn b. Hamza, **el-Cuneyd** ile en-Nürî'nin akranıydı. Ve el-Cuneyd'in vefat senesi olan 297 hicriden sonraki bir tarihte Hakk'a göçmüştü (46).

(38) *Menâkib el-ebrâr*, 172a; *el-Muhtâr*, 180a.

(39) *Menâkib el-ebrâr*, 171b-172a; *el-Muhtâr*, 179a.

(40) *el-Muhtâr*, 179a.

(41) *Hilye*, X, 311; *Tezkiret e-levliyâ*, II, 71.

(42) *Menâkib el-ebrâr*, 172b; *el-Muhtâr*, 179a.

(43) *Onun vefatını, el-Cuneyd'inkinden daha önce kabul edenler de vardır* (bk. *Hilye*, X, 309; *Risâlet el-Kuşeyriyye*, 23).

ZULMETTEN

NÛRA

Bir devir vardı yâ râb, ne müthiş günahkârı
Şirkin en dehşetlisi insan ufkunu sardı
Güneş doğamaz olmuş, ay yerinde sönmüştü
Dünya küfrün elinde bir zindana dönmüştü.
İnkâr fırtınasının yakıp kavuran sesi
Ve kuvvetin zayıfa hitmeyen işkencesi
Mezara gömülürken insanlar diri-diri
Bir peygamber yarattın Hıradaki tekbîri
Felek felek dolıştı, Arş-ı Alâyı tuttu.
Küfürse öfkesinden kendisini unuttu.
Dağ taş lisana geldi inledi nûr-nûr diye.
Kur'ân-ı Kerîm denen o nûr senden hediye
İşte o zaman inmiş âlemin imdadına
Yetimlerin âhına, mazlûmun feryadına
Her âyetinde bir sır, her sırrında bir âyet
İnsanlık kavuşmuştu umduğuna nihayet
Münkirlere haddini bildirdi adl-ı Rabbî
Ne mutlu müminlere «Hâzâ min fadl-ı Rabbî».

Yaşar FERSAHOĞLU